

Kommentar til "Apropos en smuk misforståelse"

v/Mischa Lim

I artiklen 'Apropos en smuk misforståelse' i Impuls 1/2012 skriver forfatteren, som er en del af redaktionen på Martinus Instituttets blad 'Kosmos', at han læser Impuls, fordi han interesserer sig for det, som "går imod eller er modsat Instituttets politik". I spørgsmålet om, hvorvidt det er tilladt eller ej at ændre i Martinus værk, så mener forfatteren, at der er tale om forskellige politiske holdninger hos Instituttet og Søren Ingemann, en holdning, der bygger på Martinus udtalelse om, at der ikke må ændres i hans værk, og forfatteren mener, at de to parter fortolker Martinus tale henholdsvis implicit eller eksplicit. Ovennævnte afføder nogle spørgsmål, som jeg her vil forsøge at svare på.

Arbejder man virkelig efter en politisk holdning på Martinus Institut?

Inden for Sagen beskæftiger vi os ikke med politik! Politik og Martinus lader sig absolut ikke forene – det hører slet ikke sammen. Martinus har selv sagt, at hans Sag står meget højere end politik.

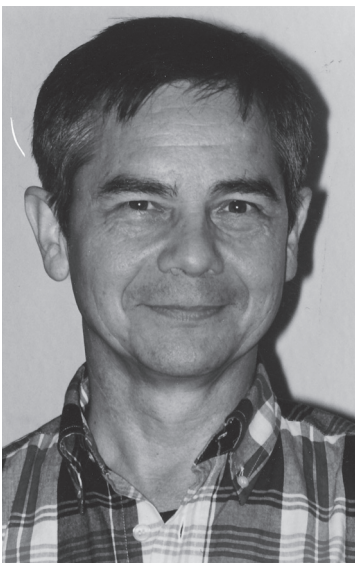
Derfor skal vi inden for Sagen selvfølgelig holde os langt væk fra politik. Politik er indbegrebet af forretning, og det beskæftiger vi os jo ikke med. Vi ved alle, at Martinus Sag ikke arbejder med kontrakter, strejker, lockouter osv. At beskæftige sig med politik, er det samme som at beskæftige sig med lokallogik. Og dét gør Martinus ikke. Han beskæftiger sig udelukkende med verdenslogik eller Den hellige Ånd.

Martinus Sag drejer sig om *moral*.

Må der ændres i Martinus værk?

Jeg husker, at en gang jeg sad hos Martinus, begyndte han pludselig at tale om Bibelen. Martinus fortalte, at Bibelen var oversat så mange gange og havde forandret sig så meget, at almindelige mennesker ikke mere kunne se den rette sammenhæng. Martinus kunne se, at der ind imellem var ændret eller manglede noget, og at andet var

oversat forkert. Martinus så også, at det samme ville ske for ham – og han udtrykte sin bekymring herover, for han kunne se, at man ville rette i hans værk. Efter en pause sagde han, men vi har heldigvis originalmanuskriptet.

Da Martinus gjorde alt, hvad der var ham muligt for at beskytte sit værk, sagde han til sine rådsmedlemmer, at der ikke måtte ændres så meget som et komma i hans værk. Hvis der skulle ændres noget, ville han selv godkende ændringen. At der ikke måtte ændres noget, blev indføjet i Instituttets love, se § 3, hvor der om Instituttets virksomhed står, at formålet er, at *'bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side'*.

Der kan altid indsnige sig fejl i et skrevet værk. Martinus sagde herom: "Men står det forkert ét sted, så står det rigtigt ti andre steder." For sådan er jo Martinus skrivestil.

Livets Bog udkom så snart et bind var færdigt, og i tiden frem til hvor Martinus forlod dette plan, blev han forelagt fejl, som interesserede læsere havde bemærket, og alle fejl blev rettet.

Men til sidst - og til trods for disse fejl (!) - havde Martinus set, at de, der var virkeligt søgende, fandt sandheden i hans værk. Man havde forstået det, og dermed vidste han, at hans mission var opfyldt. Da han forlod det fysiske plan, skulle der derfor heller ikke ske yderligere rettelser, men hans værk skulle bevares, som det var.

I artiklen spørges der, om eventuelle fejl skal gå videre i oversættelserne?

Ja, selvfølgelig! Som sagt, de interesserede fandt sandheden til trods for de fejl, der måtte være – og for resten er det en oversætters opgave, at oversætte det materiale, som han/hun får forelagt og at være tro mod kilden frem for at tilføje, overfortolke eller underfortolke noget som helst, for man retter ikke i en anden forfatters værk.

At vi ikke må ændre noget i Martinus værk, er ikke et *ønske*, som Martinus har givet udtrykt for, og som

der ellers står i forfatterens artikel. Nej, det er et *krav* til Instituttets rådsmedlemmer, at de bevarer Martinus værk, sådan som det er afleveret fra hans hånd. Når man indtræder som rådsmedlem på Institutet, har det enkelte medlem accepteret at handle i overensstemmelse med Instituttets love, og der står jo bl.a., at man skal ”bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side”.

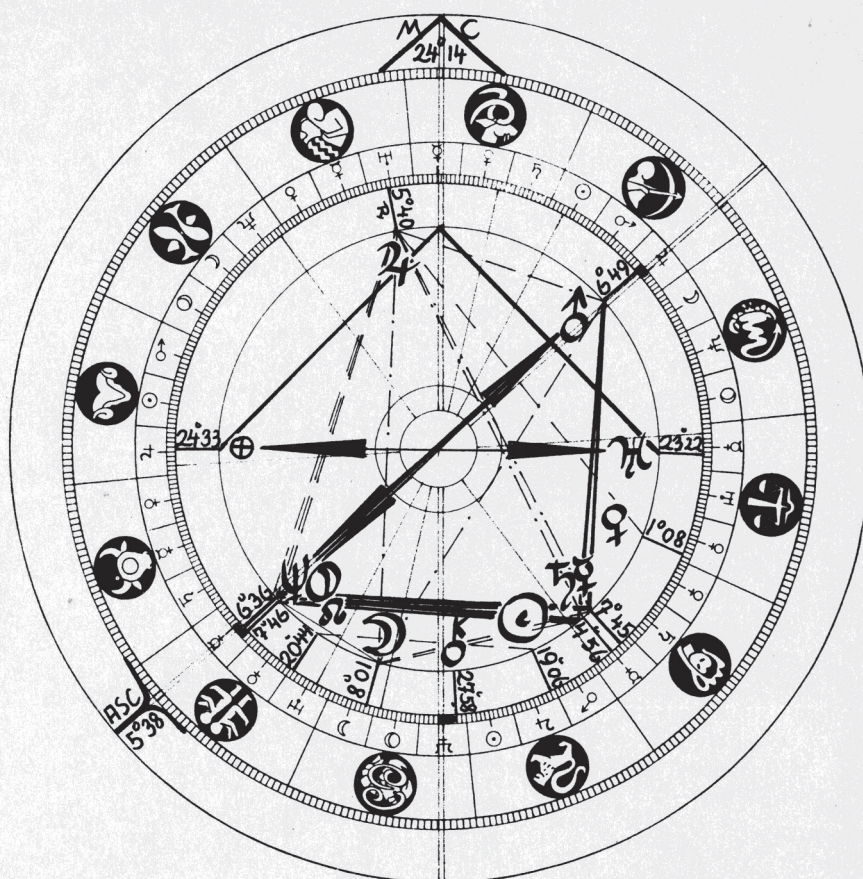
Skal Martinus udtalelser forstås implicit eller explicit?

Når man har hørt Martinus, så ved man, at han talte uden omsvøb og kaldte en spade for en spade. Hos ham skulle man ikke gætte sig til, om noget skulle forstås implicit eller explicit. Hans tale var altid direkte, der var intet politisk ved den. Han kaldte tingene ved deres rette navn, så enhver vidste, hvad han talte om. Så når Martinus

sagde, at der ikke måtte ændres noget i hans værk, så var det dét, han mente, og ikke noget andet.

Jeg kan illustrere Martinus direkte måde at tale på med bl.a. følgende lille historie fra dengang, da Martinus besøgte Anna Ørnsholt i Indien i forbindelse med sin Japan-rejse. Han blev bedt om at holde et foredrag i det teosofiske centrum, og blandt tilhørerne var bl.a. nogle gamle vismænd, som blev så begejstrede, at de bagefter gav Martinus hånden, hvilket man ellers ikke gør i Indien, og de sagde til Martinus, at hans foredrag havde givet dem et klarere syn på tilværelsen, og at de først *nu* kunne forstå deres hellige skrifter, vedaerne, som de havde studeret i så mange år.

Og det var selvfølgelig Martinus sædvanlige klare og direkte tale, der var årsagen til det, for han blev forstået ved at tale direkte til tilhørernes hjerter.

Figur 1: Martinus Thomsen, født: 11.08.1890, 22:42:30, Sindal